

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2012
FORFATTER:	Leo Roed
TITEL:	Den katolske kirke i Kolding.
KORT RESUME:	Ændringer i kirkens ydre og indre fra 1885 til 2012.

DEN KATOLSKE KIRKE I KOLDING

AF LEO ROED

Sct. Michaels Kirke var i 2011 i mediernes søgelys, fordi den blev pakket ind i et gigantisk plasticfelt, der skyldtes en hårdt tiltrængt renovering af spiret. Mange har måske ikke tidligere lagt mærke til kirken, men stillads og indpakning fik flere til at bemærke den, og jeg vil derfor her fortælle dens historie.

Både ved 100 års og 125 års jubilæerne blev der udarbejdet jubilæumsskrifter af tidligere redaktør ved Kolding Folkeblad Bent Pedersen, der har været i arkiverne og søge oplysninger om menighedens og kirkens historie, og herfra har jeg hentet inspiration til denne artikel.

Efter at staten under reformationen i 1536 overtog al bispegods i Danmark, var katolicismen ikke tilladt i Danmark før religionsfrihedens fuldkomne indførelse med Junigrundloven i 1849, men i bl.a. Fredericia havde ikke-lutheranere, indvandrede siden 1674, haft lov til at dyrke deres egen religion, således også katolikerne, der i 1686 opførte en katolsk kirke dér. Ca. 1870 kom den dengang 35-årige præst Johannes von Euch til Fredericia som sognepræst. Von Euch var dengang præst for den eneste katolske menighed vest for Storebælt, men med støtte fra udlandet fik han også etableret menigheder i Odense, Randers, Århus og Horsens.

I Fredericia fandtes der dengang ingen tandlæge, og von Euch måtte derfor med re-

gelmæssige mellemrum søge tandlægehjælp i Kolding. Da behandlingen var langvarig, fik han efterhånden et ganske godt kendskab til byen og til nogle katolske familier. Det fik ham til også at arbejde for en katolsk menighed her, og den 27. januar 1882 kunne man i byens aviser læse, at von Euch foresatte, præfekt Grüder fra København, havde været i Kolding for at forberede oprettelsen af en katolsk menighed. I samme forbindelse var der indgået aftale om leje og evt. senere køb af en ejendom på Seestvejen, i dag Tøndervej.

Ejendommen Vennelyst på hjørnet af Sct. Michaels Gade og Tøndervej var i 1880 ejet af kancelliråd Otto F. Kralund. Ejendommen

Ejendommen Vennelyst.

solgtes til murermester H.E. Hansen, af hvem man i 1882 lejede bygningen. Den havde hidtil tjent som værtshus, men skulle nu omdannes til kapel for de herboende katolikker. Som præst blev udnævnt Clemens Storp, der i ca. fire år havde virket i Odense, og den 24. september 1882 blev Kolding et selvstændigt sogn.

DEN FØRSTE PRÆST CLEMENS STORP

Pastor Storp kom oprindeligt fra Westfalen. Han mistede i en tidlig alder sine forældre og voksede op hos en tante i Münster. Pastor Storp havde formentlig arvet en del penge fra sine forældre, men også tanten, frk. Vonnegut, har bidraget til kirken med klækkelige bidrag.

Clemens Storp rykkede ind i et tomt hus, der bar tydelige præg at have været værtshus med en keglebane i haven og tilhørende hestestald. Storp havde i Odense fået fremstillet 3 kirkebænke der blev anbragt i det ene af værelserne i stueetagen, og i et tilstødende lokale byggede han af købte brædder et foreløbigt alter.

Nu hører der jo en skriftestol til en katolsk kirke, og Storp fandt et sted, hvor der tidligere havde stået en kakkellovn med en rist ind til et tilstødende lokale – dette sted blev så indrettet, så den skriftende kunne sidde på den ene side af væggen og igennem risten bekende sine synder til præsten, der sad på den anden side. Storp klarede hele indretningen på kun 3 dage, og han var så klar til at holde den første messe for de 18 katolikker, der var i Kolding, og de kom alle.

Starten var ikke uden problemer, man havde ingen salmebøger og halvdelen af menig-

Pastor Clemens Storp, ca. 1890.

heden var tyskere, der ikke kendte de danske salmer. Et orgel var naturligvis ikke til rådighed, men Storp fik hurtigt organiseret et harmonium. Alteret, som Storp selv havde sammensat, var ikke noget skønt syn, så da man fra Horsens blev tilbudt et alter, tog man imod dette. Alteret var i sin tid kommet fra et kapel i Malmø, og det blev brugt de efterfølgende 3 år. Da man fik tilbudt et nyt alter udkåret i egetræ, fortsatte Malmøalteret sin rejse til kirken i Svendborg, men her endte det sine dage som pindebrænde, da også

Svendborg fik tilbudt et nyt. Koldings nye alter fik man foræret af Franciscus-søstre, der drev hospital i Flensburg. Alteret blev anbragt i kirken, da den var færdigbygget.

På den tid havde katolske præster ikke lov til at foretage begravelser på Folkekirkens kirkegårde. At indvie grave og bestænke dem med vievand var kun tilladt på de kirkegårde, der var ejet af den katolske kirke, men en præst ved Sct. Nicolai Kirke henvendte sig til Storp om en ung og alvorlig syg katolsk pige på sygehuset, og da hun døde, fik Storp rådighed over en del af kirkegården. Sådan har det været lige siden.

Allerede efter et par måneder i de lejede lokaler indså pastor Storp, at ordentlige forhold forudsatte, at man ejede huset, og han fik lov til at købe det. Da han nu var i gang, købte han tillige af tømrermester Møller det stykke jord, hvor kirken er bygget, og efter kort tid også hele Møllers ejendom, der blev indrettet til skole. Storp havde i Vennelyst undervist elever i et værelse, men da elevtallet kom op på 10, blev dette for trangt, idet værelset også blev brugt til sakristi. Pastor Storp havde selv en formue og kunne således betale de godt 44.000 kr., som grund og bygninger kostede. Pengene blev betalt af et legat, som han skænkede den katolske kirke mod at modtage 4 % i årlig rente til fordel for menighedens kasse.

Men pastor Storp ville også have en rigtig kirke, og tre år efter sin ankomst til byen blev kirkebyggeriet påbegyndt. Fra sin Westfalske hjemegn kendte pastor Storp arkitekten Hilger Hertel, og han rejste derfor til Münster for at mødes med ham og indvie ham i sine kirkeplaner. Hilger Hertel var en erfaren mand inden for kirkebyggeri og nåede således inden

sin død som kun 59-årig at bygge ikke mindre end 56 nye kirker i Tyskland foruden en del i andre lande og således også i Kolding.

Pastor Storp havde en ide om en korskirke i nygotisk stil med tårn og spir og alt, hvad der hørte en rigtig kirke til, men da Hertel hørte, hvad man havde tænkt sig at investere, blev tværskibene strøget – de kunne altid bygges til senere, hvilket dog ikke skete. Hertels overslag var på 24.000 kr., hvilket ikke var helt ved siden af, idet det endelige resultat blev godt 27.000 kr.

Omkring navnet Sct. Michaels Kirke skriver Storp i sine ”små minder fra Kolding Menigheds begyndelse”:

”I 1885 havde vi i tre år holdt gudstjeneste i det lille kapel i præstegårdens stueetage. Da syntes vi, at det var på tide at tænke på en større og værdigere kirke til ære for St. Michael, vor værnehelgen”.

Grundstenen blev lagt i maj 1885. Allerede i marts var man begyndt udgravningen til fundamentet. Da fundamentet til tårnet skulle lægges, stødte man på en gigantisk sten på ca. 1,5 m i diameter. Den blev støbt ind i grundmuren, og pastor Storp kunne dermed med rette sige, at Sct. Michaels Kirke i Kolding var den eneste katolske kirke, der var bygget på en klippe. Kirken kunne tages i brug den 6. december 1885 med en festlig indvielse. Kirkerummet var nu færdigt, men der manglede stadig såvel orgel som spir på kirken, og pengene var sluppet op. Pastor Storp udtalte, at han hellere så en kirke uden spir end en kirke med stor gæld. Taget blev afsluttet med et afstumpet spir samt et trækors.

Arkitekten havde afsat plads til et relief over indgangsdøren, og til dette valgte man

Sct. Michaels relief, der er indmuret over kirkens indgang.

et billede af den hellige Michael, der gennemborer dragen. En billedhugger i Münster udførte arbejdet i sandsten, men det danske toldvæsen forlangte over 600 kr. i told for relieffet, idet tolden skulle afregnes efter vægt. Det var en udgift, man ikke havde regnet med, men hvis man kunne godtgøre, at det var et virkelig originalt kunstværk, kunne man få eftergivet tolden. Kolding Gymnasium havde på dette tidspunkt netop ansat en ny rektor, Sigurd Müller, der var en anerkendt autoritet indenfor kunst. Pastor Storp henvendte sig til ham og bad ham se på relieffet. Da han så det, erklærede han over for Generaltolddirektoratet i København, at det ville være en skandale, hvis der skulle betales told af et så smukt originalt kunstværk – og toldvæsenet tilbagebetalte pengene til den katolske menighed.

Som nævnt var kirken i 1885 indviet uden spir, men allerede i 1889 kunne man påbegynde opbygningen af spiret. Spiret blev belagt med skiffer, der blev lagt i blå, grønne og

røde skiffersten i et geometrisk mønster, og toppen blev dækket af forgyldte kobberplader. Dette arbejde blev lagt i hænderne på blikkenslagermester Wilh. Steinfath i Kolding, der ligeledes udfærdigede tegningerne til mønstret. Forgyldningen af den øverste top samt korset blev udført af hofforgylder Mogensen i København, der garanterede, at forgyldningen ville holde mindst 40 år. Regningen for forgyldningen lød på 437,44 kr. plus 29 kr. for rejse og ophold til den svend, der havde assisteret ved korsets opsætning. Wilh. Steinfath skrev en regning på 2.031,40 for sit arbejde og materiale.

Fra indvielsen havde man taget til takke med det harmonium, man havde med fra Vennelyst-kapellet, men Storp mente, at når man nu havde en rigtig kirke, skulle man også

Sct. Michaels Kirke, som den så ud ved indvielsen i 1885.

Kirkens orgel fra 1890. Orglet er stadig i brug.

have et rigtigt orgel. Orgelet blev bestilt hos orgelbygger Friedrich Fleiter i Münster og ankom til Kolding med jernbane i december 1890. Det kostede 3.000 mark. Det var ikke et stort orgel og havde kun 2 registre, men der var både manuelle og pedal, så de meget velklingende registre kom til deres fulde ret. Det er i øvrigt det samme orgel, som i dag findes i kirken.

Nu manglede man kun klokker for at det hele var fuldendt, og pastor Storp bestilte to klokker hos den berømte klokkestøber Edelbrock i Westfalen, som lovede, at de to klokker ville være i Kolding til julen 1892, men det holdt ikke stik, og man måtte fejre julen uden klokkeringning. Den største af klokkerne hedder Maria og vejer 1,3 ton, den anden klokke er lidt mindre på 800 kg og hedder Clemens. Inskriptionen på Maria-klokken lyder således: "Hver dag hilser jeg dig trende gange, Maria. Meddel du mig trende gange

Guds Riges velsignelse". Klokken er prydet med et relief efter Albrecht Dürer. Den mindre klokke prydes af et billede af pave Clemens, og inskriptionen lyder: "Til den hellige Clemens ære har Clemens givet mig. O, himmelske Clemens, se nådigt ned til givøren". Klokkeindvielsen fandt sted den 13. april 1893 og afsluttedes med en festlig sammenkomst, men kun for mænd, i festsalen på det nærliggende Alhambra, hvor værtinden fru Christensen havde forberedt et overdådigt festmåltid. Der blev både holdt taler og sunget sange, og en af sangene sluttede således:

Vort klokkepar i tårnets top
til helligt kald nu sving dig op,
og ring det ud med hellig fryd:
vor tro har atter fået lyd
i Ansgars land, i danevang
har sandheds lære atter klang

Clemens Storp blev efter 19 år i Kolding hjemkaldt til Tyskland i 1901. Hans store indsats og ikke mindst hans økonomiske bidrag bliver naturligvis husket den dag i dag, således sidder en mindeplade i kirkens våbenhus, og Industriforeningsgade blev senere omdøbt til Clemensgade. Nu fulgte 3 præster om hvem vi ikke har så megen information, og der skete så vidt vides heller ikke meget forandring i kirken.

JAKOB OLRİK OG J. VAN RIJKEVORSEL

I 1923 kom Monsignore Jakob Olrik til Koldingmenigheden som sognepræst, og så skete der igen ændringer i kirken. Monsignore Jakob Olrik var danskfødt og den hidtil eneste

Sct. Michaels Kirke set fra Stejlbjerg, ca. 1895.

danskfødte præst, kirken har haft. Kort tid efter hans tiltræden tilbød en skånsk kunstnerinde ved navn Gisela Trapp at dekorere kirken med kalkmalerier, men da man endnu ikke havde opgivet at udbygge kirken med tværskibe, mente Olrik, at det ville være en dårlig ide at male på vægge, der evt. senere skulle rives ned, og foreslog i stedet Gisela Trapp, at hun kunne udføre skitser til broderede vægdekorationer – også kaldet tjælder, der så kunne danne grundlag for kalkmalerier.

Skitserne blev ophængt i kirken, og dagspressen meddelte, at alle interesserede kunne komme og bese værkerne, hvilket flere hundrede koldingensere benyttede sig af. Olrik havde opsat indsamlingsbøsser, så de besøgende kunne give et bidrag til broderigarn, og broderierne blev siden udført af Agnesfor-

eningens unge piger og ophængt i kirken ved særlige lejligheder.

Det er almindelig skik, at katolikkerne fejrer midnatsmesse julenat. Det havde menigheden i Kolding ikke tidligere praktiseret, men det rådede Olrik bod på. Den første midnatsmesse blev annonceret i dagspressen og blev et tilløbsstykke, hvor flere hundrede måtte opgive at få plads. De, der havde fået en plads i kirken, kunne i øvrigt besigtige en statue i flere farver af Josef med Jesusbarnet,

Josef-statuen, der blev skænket kirken af Ny Carlsberg Glyptoteket.

som man havde fået af Helge Jacobsen, Ny Carlsberg Glyptoteket, der havde skaffet den fra Paris. Statuen havde fået plads ved den forreste pille i nordsiden, men ved senere ændring af kirken blev den opstillet i våbenhuset, hvor den i dag befinder sig lige inden for døren.

I 1932 forlod Monsignore Olrik Kolding og hans efterfølger blev J. van Rijkevorsel, der stod for indsamling til et nyt alter, der kunne indvies ved kirkens 50 års jubilæum i 1935. Alteret var et pompøst marmoralter i flere farver og en meget markant del af indretningen. Det erstattede det af Franciscussøstrene

forærede egetræsalter. I Rijkevorsels tid blev der ligeledes bygget et lille kapel, hvor der var adgang til orgel, og hvor såvel skriftestolen som døbefonden blev placeret.

Pastor Rijkevorsel trak sig tilbage efter 12 år i 1944 på grund af dårligt helbred. Han døde i 1949 og blev begravet fra Sct. Michaels Kirke. Efter Rijkevorsel kom pastor Nölke til kirken, og i 1950 tiltrådte pastor Bertling. Han tjente kirken til sin død i 1997 og var sognepræst i 40 år. Pastor Kerkhofs afløste ham som sognepræst i 1990.

Allerede under Clemens Storp blev Sct. Michaels Skole grundlagt og indrettet i den

Kirkerummet, som det så ud på Monsignore Olricks tid.

daværende præstebolig. Senere flyttede skolen til en af tømrermester Møller købt ejendom. I 1924 købte Olrik en ejendom af guldsmed H.C. Christensen. Ejendommen var nabo til kirken og blev indrettet til skolebrug. Da man senere udvidede skolen, blev tanken om en korskirke opgivet.

BERTLING MODERNISERER KIRKEN

Da pastor Bertling tiltrådte i 1950, var der stort set ikke sket nogen vedligeholdelse eller fornyelse i 20 år. Han startede med at ændre det pompøse marmoralter. De mange farver faldt ikke i hans smag, og alteret synede for stort i forhold til den smalle kirkebygning. Overdelen af alteret blev fjernet, så kun alterbordet stod tilbage. Kirken fik foræret et nyt mindre tabernakel. Det gamle blev indmuret i væggen i sakristiet, hvor det i dag tjener som sikringsskab.

Pastor Bertling lod også spiret over prædikestolen fjerne, og der kom nye lamper på væggene. Det store kors fra marmoralteret blev ophængt på korvæggen. Den hidtidige Mariastatue af gips manglede efter Bertlings mening ynde og værdighed og blev derfor erstattet af en ny skåret i lindetræ af kunstneren H. Wehrenberg i Münster. Tjælderne, som Olrik i sin tid lod ophænge, blev fjernet, og på væggene blev ophængt 14 korsvejsbilleder i træramme. Hvor disse billeder, der er malet på kobberplader, kom fra, er uvist. Disse ændringer blev betalt med penge fra en afholdt basar i skolens nybyggede gymnastiksal i 1952. Der blev endda også penge til nye tæpper foran alteret.

Pastor Bertling var heller ikke tilfreds med kirkens dimensioner, der jo som tidligere be-

Pastor Georg Bertling, ca. 1965.

skrevet oprindeligt var bygget med henblik på tilbygning af sideskibe til en korskirke, hvilket jo blev umuligt, da skolen blev bygget. Der var imidlertid ikke penge til en udvidelse. Hjælpen kom dog alligevel fra skolen, idet elevtallet efterhånden var kommet op på et niveau, hvor ikke alle elever kunne være i kirken på en gang. Han henvendte sig derfor til Sct. Hedvig søstre, der drev skolen, for at få dem til at bidrage til betalingen af en udvidelse af kirken, hvilket han fik tilsgodkendt.

Han fik derfor arkitekt H. Noes-Pedersen, Kolding, til at tegne de to sideskibe. Arbejdet blev påbegyndt i 1962, og den 31. marts 1963 kunne man sammen med biskop Th. Suhr indvie det renoverede kirkerum. I byggeperioden holdt man søndagsmesserne i skolens gymnastiksal. Vi var nogle elever, der i sidste time lørdag lagde filtmåtter ud på gulvet og satte bænkerne på plads. Disse var i ugens løb stablet i den ene ende af salen. Præstens spisebord blev hentet i præstegården og brugt som alter.

I forbindelse med renoveringen blev også alteret fornyet. Det store marmoralter blev erstattet af et mere enkelt alter udført i træ og placeret, således at præsten nu stod med front mod menigheden, hvilket var i pagt med den nye liturgi, som man havde besluttet i Rom. Senere blev også kirkebænkene udskiftet til et mere moderne design, ligesom de gamle lyskroner blev erstattet af nye.

De 14 korsvejsbilleder af kobber blev taget ud af trærammerne og placeret i en fordybning i muren mellem vinduerne i de nye sideskibe. De sidder nu med en smal messingramme på sort baggrund – 7 på hver side – og er på den måde en integreret del af kirkerummet

I anledning af kirkens 80 års jubilæum i 1965 blev døbefonten udskiftet. Arkitekt P.C. Platz, der var arkitekt på Noes-Pedersens tegnestue, tegnede den nye døbefont, der blev udført i poleret norsk granit. Selve dåbsfadet var i sølv og blev fremstillet hos Cohr i Fredericia. Samme år fik man en flot ny lystage til påskelyset. Stagen var en gave fra en kvindelig skolelærer fra Østpreussen, der ønskede at vise sin taknemmelighed for den hjælp, hun under krigen havde modtaget i Danmark.

I 1966 fik man for første gang et menig-

Kirkerummet umiddelbart efter udvidelsen. Man ser endnu de gamle kirkebænke samt kirkerudernes erstatning af glassten.

hedsråd, og i 1968 kunne man indvie det nye sakristi, ligeledes tegnet af arkitekt Platz. Med sakristiet fik kirken det udseende, som den har i dag.

Da nu kirkerummet var indrettet på en tilfredsstillende måde, kom turen til glasmosaikken. De gule glassten, der var i korvæggen bag alteret, var ikke tidssvarende, og ifølge pastor Bertling ville de passe bedre på et badeværelse end til koret i en kirke. Bertling allierede sig med kunstneren Nis Schmidt

i Viuf, der selv var katolik og havde erfaring med kirkekunst. Nis Schmidt udførte korruden i glas og beton sammen med glarmesterfirmaet Frese i København. Pengene til korruden blev indsamlet i menigheden og var en gave til kirken i forbindelse med kirkens 100 års jubilæum i 1982.

Nis Schmidt skriver selv om symbolikken i jubilæumsskriftet fra 1982 bl.a.:

”Lyset fra oven (Guds lys) vælder ned over denne jord og velsigner den. Dette er udtrykt i de gule bølger af lys ovenfra, hvis centrum ligger uden for rummet, derfor er farverne stærkest foroven i ruden og lyset mest intenst her. Tolv flammategn symboliserer pinsens under, Guds kraft stiger ned over apostlene, kirkens første vidner – også Helligåndens kraft kommer ovenfra. Bag krucifikset er der en lys cirkel omgivet af tornekrone: opstandelsens sol gennem langfredags lidelse. Det hele omsluttet af nogle store betonbånd i en løsgagtig form: ud af denne velsignede jord vokser vi op mod Gud – op i lyset. Altså er der to bevægelser i ruden: En ovenfra, som udtrykker, at Guds lys og ånd giver liv til denne verden, og en nedefra, der udtrykker dette livs svar og vækst opad mod det guddommelige lys. Livets to poler.”

Alle var meget begejstrede for den nye korrude, og Bertling gik herefter sammen med Nis Schmidt i gang med en fornyelse af alle ruderne. De begyndte med de to sideruder i koret. Som tema valgte de her den brændende tornebusk samt vandet, Moses slog af klippen. Begge ruder blev atter fremstillet i samarbejde med glarmesterfirmaet Frese og udført i glasmosaik med mundblæst glas. Mod syd er den brændende tornebusk udført i varme røde farver, medens ruden mod nord med

Korruden i glas og beton udarbejdet af glarmesterfirmaet Frese efter ide og tegning af Nis Schmidt.

vandmotivet blev udført i kølige blå farver. Ruderne er dateret 1985.

I forbindelse med tilbygningen af sideskibene blev der indsat 12 smalle ruder ca. 2 m høje i hver side. Nis Schmidt allierede sig denne gang med en af firmaet Freses medarbejdere Herbsgaard, der var blevet selvstændig. Motiverne hertil fandt man i Frans af Assisis ”lovsang”: Vinden, månen, luften, skyerne, vandet, ilden, markens frugter, græsset og døden. Disse ruder var takket være menighedens ihærdige indsats opsat allerede i 1987.

Det var pastor Storp, der skænkede os kirken i 1885, men det var Pastor Bertling, der ændrede den til den moderne kirke, vi har i dag.

Til venstre korets siderude mod syd, der viser den brændende tornebusk. Til højre korets siderude mod nord, der symboliserer det vand, som Moses slog ud af klippen.

DE SENESTE ÆNDRINGER

Efter 40 års tjeneste som sognepræst blev pastor Bertling i 1990 afløst af Henri Kerkhofs, der stadig er kirkens sognepræst. I hans tid er der kun sket mindre ændringer. Kommuniionsbænkene foran alteret er fjernet, og døbefonten er flyttet fra sideskibet til en plads på alterforhøjningen. Der blev i 1995 indkøbt sædehynder og knæpuder til kirkebænkene og knæfaldene, der hidtil kun havde været i træ. Der er blevet installeret højttaleranlæg med teleslynge i kirken, og lampetterne i sideskibene er udskiftet.

Pastor Kerkhofs store opgave har været

vedligeholdelse af kirkens ydre. Således måtte man i 1995 udskifte kirkens gamle zinktagrender, nedløbsrør og skotrender med kobber udført af VVS firmaet Brdr. Clement. I 1997 kunne skolen indvie en idrætshal, hvor der på 1. salen var indrettet et menighedslokale, men da pastor Bertling samme år døde, begyndte man at spekulere over fremtiden for den 150 år gamle Vennelyst-ejendom, hvor Bertling boede. Bispedømmet havde købt en ejendom på modsat side af kirken til pastor Kerkhofs, da han kom til byen. En tiltrængt renovering af Vennelyst-ejendommen ville blive for kostbar, så der blev lagt planer for en ny bygning med præstebolig og menighedslokale i tilknytning og sammen med kirken.

Tegning af det nye menighedshus blev lagt i hænderne på arkitekterne Ove Hjorth og Børge Poulsen. Projektet blev beregnet til at koste omkring 6 mio. kr., og i 2001 gav Kolding Kommune tilladelse til, at man kunne rive Vennelyst-ejendommen ned og bygge et nyt menighedshus, der kunne indvies af biskop Kozon den 23. marts 2002. Menigheden havde bl.a. med køb af modelmursten indsamlet 325.000 kr., medens resten af penge blev tilvejebragt af såvel bispedømmet, de tyske katolikkers Bonifatiuswerk, Præmonstratenserordenen, hvortil pastor Kerkhofs hører, samt Sct. Hedvigsøstrene. Menigheden fik nu egne møde- og forsamlingsfaciliteter, som i dag bruges flittigt til møder og kirkekaffe efter søndagsmessen en gang om måneden, ligesom menighedens medlemmer har mulighed for at låne lokalerne i forbindelse med sammenkomster og familiefester.

I 1999 fik man stormskade på spiret, der måtte repareres for 20.000 kr. og samtidig blev det klart, at taget trængte til en udskift-

ning, en opgave, der i første omgang blev budgetteret til godt 5 mio. kr., men da det er blevet sværere at skaffe økonomiske midler, blev opgaven delt i 2 etaper, således at kirkespiret skulle renoveres først. De tyske katolikere, der tidligere har bidraget med store beløb, har fået mange nye udfordringer i bl.a. det tidligere Østtyskland og er ikke i stand til at yde så meget mere. Sct. Hedvigøstrene har også tidligere givet store bidrag, men er ikke mere repræsenteret i Kolding. Den katolske kirke modtager ikke støtte fra staten i form af kirkeskat, men menighedsmedlemmerne opfordres til at yde frivillige bidrag til kirken, bidrag, der også skal dække bispedømmets økonomi. Menigheden i Kolding består af ca. 750 medlemmer fordelt på godt 380 husstande. Desværre er det kun et fåtal af dem, der betaler bidrag til kirken.

Renoveringen af kirkespiret blev, som mange koldingensere bemærkede, igangsat i efter sommeren 2011. Vejrhanen var for længst faldet ned, men blev ved renoveringen erstattet af en ny, og hvor man i 1885 benyttede en blanding af skiffer, zink og jernsøm, er renoveringen nu udført med kun kobbersøm og kobbergrater, således at den galvaniske tæring undgås. Tårnlugerne var tæret i træværket og er nu udskiftet og med nye pyntebeslag i kobber. Skifferdækningen er udført i 2 farver for at opnå det samme mønster som oprindeligt. Der er anvendt en grå skiffer fra Spanien samt en rød skiffer fra Wales. Arbejdet er udført af firmaet Th. Hansen fra København, mens tømrer-, smede- og murerarbejdet er udført af lokale håndværkere. En fin gengivelse af det oprindelige spir findes i Bent Petersens artikel om kirken i Vejle Amts Årbog, 1986.

Det store kors var tidligere blevet reduceret i sin udsmykning, idet det var rustent og der var fare for, at dele deraf ville falde ned. Nu blev korset renoveret og med hjælp fra billeder bragt tilbage til sin oprindelige form. Korset er behandlet, så det skulle kunne holde i mange år. I bunden af korset sidder en kugle, hvor der i forbindelse med renoveringen blev ilagt en tidskapsel, dels skrevet af pastor Kerkhofs, dels af firmaet Th. Hansen. Tidskapselen giver en beskrivelse af nutiden, bl.a. dagligvarepriser, lønninger etc. samt oplysninger om håndværkerne.

Kirke og menighedshus, som det ser ud i dag.